

SVĚTOZNÁMÝ ROMÁN
VYZNAMENANÝ TANIZAKIHO LITERÁRNÍ CENOU

ŠÚSAKU ENDÓ
MLČENÍ

VYŠEHRAĐ

ŠÚSAKU ENDÓ
MLČENÍ

ŠÚSAKU ENDÓ
MLČENÍ

VYŠEHRAĐ

Photo Credits: Kerry Brown, Courtesy FM Films
Z japonského originálu Čimmoku,
vydaného nakladatelstvím Šinčóša, Tokio,
roku 1966, přeložila a doslovem opatřila Libuše Boháčková
Typografie Vladimír Verner
Odpovědný redaktor Filip Outrata
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1594. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle druhého vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 160 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Photo Credits: Kerry Brown, Courtesy FM Films
Copyright © 1966, The Heirs of Shusaku Endo. All Rights Reserved
Translation © Libuše Boháčková – heirs c/o DILIA z. s.

ISBN 978-80-7429-849-3

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Prolog

Do Říma došla zpráva, že páter Christovão Ferreira, vyslaný do Japonska portugalským jezuitským řádem, byl v Nagasaki podroben mučení zvanému „zavěšení v jámě“ a zřekl se víry. Byl to starší člověk, v Japonsku strávil třiatřicet let a ve své vysoké a odpovědné funkci provinciála měl nemalý vliv na kněze i věřící.

Tento významný teolog působil v kamigatské oblasti a pokračoval i za pronásledování potají v misijní činnosti. Z jeho dopisů vždy vanula skálopevná víra. Bylo neuvěřitelné, že by tento člověk, ať už za jakýchkoli podmínek, byl schopen církev zradit. V církvi i v Tovaryšstvu se mnozí domnívali, že jde patrně o falešnou zprávu, vymyšlenou kacírskými Holanďany nebo Japonci.

Z dopisů misionářů se ovšem v Římě vědělo, že situace misíí v Japonsku je velmi těžká. Nejvyšší vládce Japonska Hidejoši změnil v roce 1587 svou dosavadní politiku a začal křesťanství pronásledovat. V Nišizace v Nagasaki bylo popraveno dvacet šest kněží a věřících a křesťané v různých krajích byli vyháněni ze svých domovů, surově mučeni a vražděni. Tokugawští šógunové v této politice pokračovali a v roce 1614 byli konečně všichni kněží vypovězeni ze země.

Misionáři ve svých zprávách líčili, jak šestého a sedmého října toho roku bylo v Kibači na Kjúšú shromážděno na sedmdesát kněží – mezi nimi i Japonci –, jak byli nastrkáni do pěti

džunek a odesláni do Macaa a Manily. Lodi zalévané deštěm pluly šedým, divokým mořem ze zálivu na druhou stranu mysu, až zmizely za obzorem. Avšak navzdory tomuto přísnému rozkazu odejít ze země třicet sedm kněží odmítlo opustit věřící a zůstalo potají v Japonsku. Jedním z těchto ukrývajících se kněží byl i P. Ferreira. Pokračoval ve zprávách svým představeným a popisoval v nich, jak další a další kněží i věřící jsou postupně vězněni a popravováni. Dodnes se zachoval dopis, který poslal dvaadvacátého března roku 1632 z Nagasaki vizitátorovi P. Andrému Palmeirovi. Zevrubně v něm líčí tehdejší stav věcí.

„Ve svém předchozím dopise jsem Vám, vážený Otče, podal zprávu o situaci křesťanstva v této zemi. Pokračuji, abych vylíčil, co se od té doby událo. Vše vyústilo v nová pronásledování, útlak, utrpení. Začnu od pěti řeholníků, kteří byli od roku 1629 vězněni pro svou víru. Byli to tři augustiniáni – Bartolomé Gutiérrez, Francisco de Jesús a Vicente de San Antonio –, Antonio Išida z našeho řádu a františkán Gabriel de Santa Magdalena. Aby zesměšnil naše svaté náboženství i jeho služebníky, a tím podlomil odvahu věřících, nutil je Takenaka Uneme, komisař z Nagasaki, aby se zřekli víry. Když viděl, že pouhými slovy odhodlání kněží nezlomí, rozhodl se uchýlit k jinému prostředku. Neznamenalo to nic méně hrozného, než že je dal polévat vařící vodou pramenů unzenského „pekla“. Rozkázal, aby je mučili, dokud se nezřeknou víry, že však přitom nesmějí být usmrceni. Kromě těchto pěti mužů měly podstoupit mučení i Beatrice da Costa, manželka Antonia da Silvy, a její dcera Maria, a to proto, že odmítaly zřít se víry, přestože k tomu byly už dlouho nuceny.

Třetího prosince se vydala celá skupina na cestu z Nagasaki a zamířila do Unzenu. Ženy nasedly do nosítek, řeholníci na koně a rozloučili se se svými lidmi. Když dorazili do přístavu Himi, vzdáleného pouhou jednu míli, svázali jim ruce

a v poutech je vrhli na palubu. Poté byli každý zvlášť pevně připoutáni k boku lodi.

K večeru dorazili do přístavu Obama, který leží na úpatí Unzenu. Nazítří vystoupili do hor a tam zajatce umístili odděleně do malých chatrčí. Stráže je hlídaly dnem i nocí, spoutané na nohou i na rukou. V pohotovosti tu zůstalo mnoho Unemeho lidí, navíc stráže poslal i regent, takže ostraha byla velmi přísná. Na všech cestách vedoucích horami byli rozestaveni dohlížitelé a nikoho, kdo neměl úřední povolení, nepropustili.

Druhého dne začalo mučení, prováděné následujícím způsobem. Oněch sedm lidí, jednoho po druhém, vodili na břeh vroucího jezírka, ukázali jim jeho vysoko tryskající vařící prameny a přemlouvali je, aby se zřekli Kristova učení dřív, než na vlastním těle zakusí hrozně bolesti. Protože bylo chladno, působila vřící hladina ještě hrůzněji, takže nebýt zvláštní pomoci Boží, ztratili by odvalu jen při pohledu na prameny. Přesto všichni posílení Boží milostí odpověděli s velkou odvahou, že ať je budou mučit jakkoli, oni se své víry za žádnou cenu nezřeknou. Když úředníci uslyšeli tuto statečnou odpověď, zbavili vězně oděvu, svázali jim provazy ruce i nohy, nabrali do veliké naběračky zvíci asi půl cantary vařící vodu a lili ji na ně. Přitom vodu nevylili naráz, ale cedili ji pomalu otvory vyvrtanými do dna naběračky, aby bolest trvala co nejdéle.

Hrdinové Kristovi vydrželi tato strašná muka bez pohnutí, jen mladičká Maria se z přemíry bolesti zhroutila. Když to úředníci uviděli, vykřikli: „Vzdala se – odpadla!“ Dopravili dívku do domku a příští den ji odvezli do Nagasaki. Maria se tomu bránila a stále opakovala, že neodvolala a že chce být mučena s matkou i ostatními, ale nikdo ji neposlouchal.

Zbývajících šest zůstalo v horách ještě třiatřicet dní. Během té doby byli kněží Antonio a Francisco i Beatrice mučeni

horkou vodou šestkrát, P. Vicente čtyřikrát, P. Bartolomé a Gabriel dvakrát, ale žádný z nich při tom ani nezasténal.

Nejdéle byli mučeni P. Antonio, Francisco a Beatrice. Zvláště Beatrice da Costa, která navzdory svému křehkému ženskému tělu a přestože ji všelijak přemlouvali, projevila statečnost větší než muž, byla podrobena kromě bolesti z vařící vody ještě jiným zkouškám: nechali ji dlouho stát na malé skalce a zahrnuli ji nadávkami a potupami. Ale ať úředníci zuřili sebevíc, ona se ani trochu zastrašit nedala.

Ostatní ze skupiny pro svou slabší odolnost onemocněli a byli proto vystaveni o něco menšímu trápení. Komisař totiž přikázal, že nesmějí být zabiti, ale donuceni k odpadlictví. Proto také přivedli do hor lékaře, aby ošetřil jejich rány.

Nakonec Uneme pochopil, že ať dělá co dělá, zvítězit nemůže. Když mu jeho pochopové líčili, jak veliká je odvah a síla těch lidí, takže spíš unzenský horký pramen a celé jezero vyschne, než aby se je podařilo obrátit, rozhodl, aby je odvezli zpět do Nagasaki. Pátého ledna dal Beatrici da Costa zavřít do jakéhosi domu pochybné pověsti a pět kněží vsadil do městského vězení. A tam jsou dosud. Takový byl tedy nádherný výsledek boje, který proti všemu očekávání a odhadům tyranů dodal našemu svatému učení mezi lidem slávy a posílil statečnost věřících.“

Že by P. Ferreira, který psal takové dopisy, podlehl pohanům – třebaš po sebevětším mučení – a zřekl se Boha, bylo pro církev v Římě nepředstavitelné.

V roce 1635 se v Římě utvořila skupina pěti misionářů vedená P. Rubinem. Tito muži se rozhodli, že navzdory hrozícímu pronásledování proniknou do Japonska a budou tam tajně šířit víru, aby odčinili pohanu, kterou církev utrpěla Ferreirovým odpadlictvím.

Tento zřejmě ukvapený plán nejprve nezískal schválení církevní vrchnosti. Horlivost a apoštolský duch misionářů je

prý pochopitelný, avšak poslat je do tak nebezpečné pohanské země, k tomu prý oni jako jejich nadřízení nemohou dát svolení. Na druhé straně však nebylo možné ponechat bez pomoci věřící, kteří po ztrátě svého vůdce jistě klesali na mysli. A pak, šlo o Japonsko, kde od dob sv. Františka Xaverského bylo sémě víry rozséváno nejhojněji z celého Orientu. Kromě toho skutečnost, že Ferreira byl donucen k odpadnutí od víry v zemi, která v očích tehdejších Evropanů byla kdesi na konci světa, neznamenal prosté selhání jednotlivce, ale byla pocítována jako potupná porážka křesťanství a celého evropského myšlení. Takové úvahy posléze zvítězily a P. Rubino a čtyři misionáři získali povolení k odjezdu.

Stejný plán, odjet do Japonska a šířit tam tajně víru, pojal i tři mladí misionáři v Portugalsku. Jejich pohnutka však byla jiná. Byli to muži, kteří během svého studia ve starém klášteře v Campolide získali své teologické vzdělání právě u profesora Ferreiry. Francisco Garrpe, Juan de Santa Marta a Sebastião Rodrigues si dokázali představit, že jejich uctívaný učitel Ferreira dosáhl nádherného mučednictví, ale za žádnou cenu nemohli uvěřit, že by se zbaběle poddal pohanům. Názor těchto mladých mužů odpovídal smýšlení celého portugalského kněžstva. Tito tři tedy hodlali dojet do Japonska a na vlastní oči se přesvědčit o pravém stavu věcí. Podobně jako v Itálii i zde nadřízení nejprve nedali k cestě souhlas, ale brzy byli přemoženi jejich nadšením a nebezpečnou cestu do Japonska povolili. Psal se rok 1637.

A tak se tři mladí kněží začali připravovat na dlouhou cestu. Tehdy putovali portugalští misionáři na Dálný východ tak, že nejprve jeli lodí směřující z Lisabonu do Indie. Odjezd indické flotily byl jednou z největších událostí, která přitahovala pozornost celého města.

Pro tyto tři muže teď onen Japón, který až dosud ležel kdesi na nejzazší hranici Orientu, dostal určitější podobu.

Když se podívali na mapu, viděli na druhé straně za Afrikou Indii, kterou spravuje Portugalsko, a daleko, daleko za ní rozseto mnoho ostrovů a asijských zemí. A za nimi, na samém východním okraji Asie, bylo malé Japonsko, vypadající na mapě jako housenka. Aby se dostali až tam, bylo nutno nejprve dojet do Goy v Indii a pak, zase po dlouhé době, se ještě plavit přes mnoho moří. Už od dob sv. Františka Xaverského byla totiž Goa jakýmsi opěrným bodem misí. Ve zdejší koleji sv. Pavla studovali seminaristé z různých oblastí Asie a evropští kněží jdoucí do misí se tu poučovali o situaci v té které zemi a často tu čekali půl roku i rok na loď, která tam směřovala.

Podobně i tito tři muži všemožně usilovali o to, aby se dověděli co nejvíce podrobností o životě v Japonsku. Naštěstí sem odtud docházelo od portugalských kněží mnoho zpráv, a to už od dob Luise Froise. Podle nich nový šógun Iemicu zahájil politiku ještě krutějšího pronásledování než jeho otec a děd. Nejhorší situace byla v Nagasaki, kde od roku 1629 komisař Takenaka Uneme páchá na věřících kruté bezpráví a vystavuje je nelidskému mučení: dává vězně potápět do vařící vody horkých pramenů a nutí je k odpadlictví. Někdy je prý takových obětí za den až šedesát či sedmdesát. Protože tyto zprávy posílal i sám P. Ferreira, nemohlo být o jejich pravdivosti pochyb. V každém případě si byli mladí misionáři vědomi, že po překonání strážní dlouhé cesty je čeká osud ještě krutější.

Sebastião Rodrigues se narodil v roce 1610 ve městě Tasco, proslulém doly na železo. Do semináře vstoupil v sedmnácti letech. Juan de Santa Marta a Francisco Garrpe se narodili v Lisabonu a spolu s Rodriguesem studovali v klášteře v Campolide. Tito mladí muži spolu od vstupu do semináře sdíleli veškerý čas, sedávali dokonce vedle sebe v lavicích a měli otce Ferreiru, který jim přednášel teologii, v živé paměti.

Tento P. Ferreira teď žije kdesi v Japonsku. Jak se asi jeho tvář s jasnýma modrýma očima a plná něžného světla musela změnit mučením? Nedovedli si však představit, že by ji zkřivilo ponížení. Nemohli uvěřit, že by otec Ferreira zapřel Boha a ztratil svou příznačnou dobrotu. Proto se Rodrigues a jeho druzi chtěli za každou cenu dostat do Japonska a vypátrat, zda žije a jaký je jeho skutečný osud.

Dvacátého pátého března 1638 vyplula od ústí řeky Tagus indická flotila doprovázena slavnostními salvami z děl pevnosti Belém a s ní i tři muži směřující do Japonska. Když dostali požeňání od biskupa Joãa Dasca, nastoupili na loď Santa Isabel, na níž plul i velitel flotily. Zanedlouho žlutá barva ústí řeky zmizela a não vplula za jasného počasí do modrého moře. Opření o zábradlí paluby dívali se na zlaté zářící mys a hory, dokud jim nezmizely v dálce. Zahlédli i červené zdi rolnických domků a kostelík. Z jeho věže jim na palubu vítr zanesl hlas zvonu vyprovázejícího flotilu.

V těch dobách bylo při cestě do Východní Indie nutno obeplout jih Afriky. Hned třetí den po vyplutí stihla však při západním africkém pobřeží flotilu veliká bouře.

Druhého dubna loď minula ostrov Porto Santo, brzy nato Madeiru a když šestého dorazila ke Kanárským ostrovům, zasáhly ji nekonečné lijáky a bezvětrí. Přílivové proudy ji hnaly zpátky od třetího k pátému stupni severní šířky, až kdesi u Guineje narazila na pobřeží.

Za bezvětrí a nesnesitelných veder propukly na všech lodích flotily různé nemoci. I mezi pasažéry Santa Isabel bylo víc než sto pacientů, kteří sténali na palubě i v podpalubí. Rodrigues a jeho druzi o ně pečovali spolu s posádkou, obětavě je ošetřovali a pomáhali i při pouštění žilou.

V den svatého Jakuba, 25. července, loď konečně obeplula Mys Dobré naděje. Toho dne je opět stihla divoká bouře. Hlavní lodní plachta se roztrhla a se strašným praskotem

dopadla na palubu. Kosatce hrozilo totéž, ale nemocným spolu s Rodriguesem a jeho přáteli se ji podařilo stáhnout. Brzy nato však najeli na skalní útes. Kdyby jim okamžitě nepřišla na pomoc jiná válečná loď, byla by se Santa Isabel asi na místě potopila.

Po bouři vítr docela ustal. Plachty na stožárech ochable visely a na tváře a těla nemocných, kteří leželi na palubě jak mrtví, padl černočerný stín. Po dlouhé dny se mořská hladina v dusných vedrech nehnutě leskla. Jak se plavba protahovala, docházely potraviny i voda. Konečně 9. října v tomto stavu dosáhli svého cíle, města Goy.

V Goi získali další zprávy o situaci v Japonsku. Podle nich v lednu toho roku, kdy se vydali na cestu, došlo v Japonsku k povstání třiceti pěti tisíc křesťanů. Stáhli se do Šimabary a zoufale se tam bránili proti vojsku šógunátu, ale nakonec je všechny – mladé, staré, muže, ženy – do jednoho krutě povraždili. Válkou byl celý kraj zpustošen tak, že tam skoro nezůstala živá duše. Přesto se dál pátralo po zbylých křesťanech a ti byli přísně vyšetřováni a trestáni. To ale není všechno – největší ránu pro P. Rodriguese a jeho druhy znamenala zpráva, že po tomto vojenském zásahu byly obchodní styky Japonska s jejich vlastní úplně přerušeny a všem portugalským lodím bylo zakázáno v Japonsku přistávat.

V zoufalém rozpoložení ze zprávy, že žádné lodi z jejich vlasti už do Japonska nejezdí, dorazili tři kněží do Macaa. Toto město bylo nejzazší portugalskou základnou na Dálném východě a zároveň střediskem obchodu mezi Čínou a Japonskem. Přijeli až sem, aby tu čekali na šťastnou náhodu, ale hned po příjezdu byli nuceni vyslechnout přísné varování řádového vizitátora P. Valignana. Řekl jim, že apoštolát v Japonsku už nemá žádné vyhlídky a v misijním středisku v Macau se neuvažuje o tom vysílat tam za tak nebezpečných okolností další misionáře.

Tento kněz vybudoval v Macau už před deseti lety apoštolský misijní ústav, kde se školili misionáři pro Japonsko a Čínu. Kromě toho od začátku pronásledování křesťanství v Japonsku řídil veškeré záležitosti japonské provincie jezuitského řádu.

P. Valignano jim také podal následující informace o P. Ferreirovi, kterého chtěli tito tři po přistání v Japonsku vyhledat. Od roku 1633 přestaly i sem docházet dopisy od tajně působících misionářů. Zprávu o tom, že P. Ferreira byl zatčen a v Nagasaki mučen pověšením v jámě, přinesl jakýsi holandský lodník, který se vrátil z Nagasaki do Macaa. O Ferreirově dalším osudu se však nic neví. Ona holandská loď totiž odplouvala právě v den, kdy byl Ferreira podroben mučení. Známé je jen to, že jej vyšetřoval Inoue Čikugo no kami – pán z Čikuga –, který byl nově pověřen vyřizováním náboženských záležitostí. Ať už je tomu jakkoli, za tohoto stavu věcí je pro misijní ústav v Macau nemyslitelné dát k cestě do Japonska souhlas. Toto stanovisko jim P. Valignano sdělil zcela otevřeně.

Dnes je možno si přečíst několik dopisů onoho Sebastiãa Rodriguese, které se dochovaly mezi literárními památkami v portugalském Ústavu dějin zámořských kolonií. První z nich začíná poučením otce Valignana, které dal jemu a jeho druhům.

KAPITOLA 1

Dopis Sebastiãa Rodriguese

Pokoj Páně s Vámi
Pochválen buď Kristus

O tom, že jsme 9. 10. loňského roku dorazili do Goy a 1. 5. dosáhli Macaa, jsem už psal. Juan de Santa Marta, který s námi sdílel tu strastiplnou cestu, je nesmírně vyčerpaný a často teď trpí malarickými horečkami. Fracisco Garrpe a já jsme zdraví a těšíme se ze srdečného pohostinství zdejšího ústavu.

Ředitel ústavu, otec Valignano, nám však nejprve plavbu do Japonska zakázal. Byli jsme právě v jeho pokoji s výhledem na celý přístav, když nám řekl toto: „Jsme nuceni vzdát se vysílání misionářů do Japonska. Pro portugalské obchodní lodi je plavba nesmírně nebezpečná a ještě dříve, než dosáhnou Japonska, mohou narazit na různé překážky.“

Vizitátorovy námitky byly zcela opodstatněné: po roce 1636 totiž nejenže japonská vláda přerušila veškeré obchodní styky s Portugalci, protože se proslýchalo, že Portugalci měli prsty v šimabarském povstání, ale nadto se moře mezi Macaem a Japonskem přímo hemžilo ozbrojenými loděmi protestantských Holanďanů a Angličanů, a ti na naše obchodní lodi stříleli.

„Ale naše tajná loďka s pomocí Boží určitě do Japonska pronikne,“ promluvil Juan de Santa Marta mžikaje

horečnatýma očima. „Věřící tam přišli o kněze a jsou jak opuštěné stádo ovcí. Je naprosto nutné, aby tam někdo šel, dodával jim odvahy a povzbuzoval je ve víře.“

Valignano svažil tvář, ale mlčel. Jistě i jeho neustále tížily starosti o osud ubohých pronásledovaných křesťanů v Japonsku a vědomí vlastní kněžské odpovědnosti. Bylo to zřejmé i z toho, jak tu mlčky seděl s čelem v dlaních a s lokty opřenými o stůl.

Z pokoje jsme hleděli do dálky na přístav. Moře bylo zarudlé podvečerním sluncem, jen tu a tam po něm pluly černé skvrny džunek.

„A my máme ještě jeden úkol – zjistit, jak se daří našemu učiteli P. Ferreirovi.“

„Nepodařilo se nám o něm získat žádné další zprávy. Vše, co víme, je velice neurčité. A tak je naší povinností zjistit, jak to s ním ve skutečnosti vypadá.“

„Myslíte, že žije?“

„Ani to nevíme.“ Valignano pozvedl hlavu; nebylo jasné, zda to, co jsme slyšeli, byl dech nebo povzdechnutí. „Pravidelné zprávy, které mi posílal od třiatřicátého roku, úplně ustaly. Nemohu teď říci nic – zda snad naneštěstí neonemocněl a nezemřel, nebo byl pohany uvržen do žaláře, anebo, jak si to vy představujete, dosáhl slávy mučednické. Možná že dosud žije a rád by zprávu poslal, ale nemá k tomu možnost –“

Otec Valignano se přitom ani slůvkem nezmněl o pověsti, podle níž P. Ferreira při mučení pohany selhal. Ani on – tak jako my – si zřejmě nechtěl zkalit vzpomínku na dávného spolupracovníka takovou představou.

„To není všechno,“ pokračoval varovným hlasem. „V Japonsku se v poslední době objevil člověk, který pro křesťany znamená velký kříž. Jmenuje se INOUE.“

To bylo poprvé, kdy jsme to jméno uslyšeli. Podle otce Valignano byl takový Takenaka, který působil před ním jako

komisař v Nagasaki a dal tam mnoho křesťanů pozabíjet, ve srovnání s tímhle člověkem jen brutální primitiv.

Protože bylo možné, že se s ním v Japonsku sejdeme, opakovali jsme si to pro nás nezvykle znějící jméno, abychom si ho zapamatovali.

P. Valignano se o tomto komisaři dověděl více podrobností z poslední zprávy, kterou mu poslali japonští věřící z Kjúšú. Říkalo se v ní, že Inoue byl hlavním strůjcem pronásledování křesťanů, k němuž došlo po povstání v Šimabaře. Od svého předchůdce Takenaky se liší tím, že je lstivý jako had a že dokonale ovládá metodu, jak postupně přinutit k odpadnutí od víry i ty věřící, kteří se nezalekli ani mučení, ani vyhrožování.

„Je to nesmírně smutné,“ řekl Valignano. „Ale tento muž přijal kdysi naši víru a byl dokonce pokřtěn.“

O tomto pronásledovateli Vám snad později sdělím více... Posléze se tedy i starostlivý otec představený dal přemoci naším západem – hlavně nadšením přítele Garrpeho – a dal souhlas k tomu, abychom potají odpluli do Japonska. Konečně jsou tedy kostky vrženy. Abychom přinesli Japoncům pravou víru – i pro větší slávu Boží –, dospěli jsme s vypětím všech sil až sem, na Daleký východ. To, co nás čeká teď, bude asi nesrovnatelně obtížnější a nebezpečnější, než byla třeba plavba z Afriky do Indie. Avšak, jak se praví v Matoušově evangeliu, „budou-li vás pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného“. V mém srdci zněla neustále i slova Zjevení: „Hoden jsi, Pane a Bože náš, aby se ti dostalo slávy a cti a moci.“ Ve srovnání s tím, co tato slova vyjadřovala, se nám vše ostatní jevílo zcela malicherné.

Jak jsem už psal, Macao leží při ústí veliké Perlové řeky. Je to město zbudované na ostrůvcích rozhozených v zálivu a stejně tak jako všechna ostatní města Dálného východu není obklopeno žádnými hradbami. Proto není jasné, kde

město, rozrůstající se šedohnědými, špinavými domky Číňanů, vlastně končí. V každém případě byste byli na omylu, kdybyste si představovali, že se podobá našemu hlavnímu městu nebo třeba jen malým městům u nás doma. Žije tu prý asi dvacet tisíc lidí, ale to je nespolehlivý údaj. Jediné, co nám připomíná domov, je rezidence generálního guvernéra stojící ve středu města, domy obchodníků v portugalském stylu a kamenné dláždění. Děla pevnosti jsou namířena směrem na záliv, ale naštěstí jich dodneška nebylo ani jednou použito.

Pokud jde o Číňany, ti většinou odmítají přijmout naše učení. V tomto smyslu je Japonsko nepochybně – jak prohlásil sv. František Xaverský – ze zemí Dálného východu křesťanství nejotevřenější. Jinak je však ironií osudu, že v důsledku rozhodnutí zakazujícího japonským lodím vyjíždět do ciziny se veškerý obchod se surovým hedvábím na Dálném východě stal monopolem portugalských obchodníků v Macau, takže letošní celkový vývoz v tomto přístavu činil 400 000 serafinů, což prý je o 100 000 serafinů víc než loni a předloni.

Musím ještě dnes připsat radostnou zprávu: konečně jsme se setkali s jedním Japoncem. Dříve prý sem do Macaa přijíždělo dost japonských řeholníků a obchodníků, ale od uzavření země jejich návštěvy ustaly a těch několik málo, kteří tu zbyli, se vrátilo domů. I P. Valignano, když jsme se ho ptali, tvrdil, že v tomto městě žádný Japonec nežije. My jsme se však náhodou dověděli, že tu mezi Číňany jeden je.

Včera za deště jsme zašli do čínské části města, abychom se poptali po nějaké lodi, která by nás tajně odvezla do Japonska. Je totiž nutné, abychom si takovou loď našli a najali kapitána i lodníky. Macao, beztak ubohé, bylo v dešti ještě smutnější. Město, šedivé a mokré, jako by splývalo s mořem. Číňané zalezli do svých chatrčí připomínajících chlívký a na cestách plných bláta nebylo ani človíčka. Připadlo mi to jako smutný obraz lidského života.

Když jsme přišli k Číňanovi, k němuž jsme byli doporučeni, a začali mluvit o své záležitosti, vpadl nám do řeči s tím, že tu někde je jakýsi Japonec, který se chce z Macaa vrátit domů. Na naši žádost poslal ihned své dítě, aby ho přivedlo.

Co bych měl říci o tomto prvním Japonci, s nímž jsem se v životě setkal? Vravoravě vešel do místnosti opilec. Byl oblečen do hadrů, jmenoval se Kičidžiró a bylo mu asi osmadvacet nebo devětadvacet let. Podle toho, co jsme z něho s obtížemi dostali, byl to údajně rybář z kraje Hizen odněkud z blízkosti Nagasaki. Ještě před šimabarským povstáním ztroskotal na moři, ale zachránila ho portugalská loď. Byl to chlap s vychytralým výrazem pijana. Při rozmluvě s námi neustále stáčel zrak stranou.

„Jsi věřící?“

Když se ho přítel Garrpe takhle zeptal, muž se náhle zarazil. Otázka mu zřejmě byla nepříjemná, nechápali jsme však proč. Jako by už ani promluvit nechtěl, ale pak přece jen podlehl našim prosbám a začal útržkovitě vyprávět o pronásledování křesťanů na Kjúšú. Ukázalo se, že na vlastní oči viděl, jak ve vsi Kurasaki v kraji Hizen dal feudální pán ve vodě ukřižovat čtyřicet křesťanů. Ukřižování ve vodě spočívá v tom, že se do mořského dna zarazí dřevěná kůly a křesťané k nim jsou připoutáni a ponecháni tak. Brzy nastane příliv, při němž jim voda dosáhne až k bradě. Odsouzenci jsou stále vyčerpanější a po týdnu umírají v hrozných bolestech. Ani sám Nero za římských časů nepřipadl na tak krutý způsob mučení.

Jak tak mluvil, všimli jsme si něčeho zvláštního. Když nám mumlavě líčil tu otřesnou scénu, Kičidžiró náhle zkřivil obličej a semkl rty. Pak mávl rukama, jako by tu hroznou vzpomínku chtěl vymazat z paměti. Mezi těmi čtyřicetimi odsouzenými k mučení vodou byl asi někdo z jeho známých